

test az égboltra nézve; tücsköt
hallunk utánunk szólni, ám ezúttal
nem felesel az ének a csillagképekkel.
Egy nap arra eszmél az ember, hogy mindjárt
megdöglik, szavát félbeharapva, rothadtan
vetve a partra, emésztetlenül.

Krusovszky Dénes

Minden tükör

Zokogni sem, törni-zúzni még kevésbé,
a kettő között félúton robbant le velünk valami,
a boldog tájak mind egyformák,
de a boldogtalanok is,
tulajdonképpen nem léteznek tájak,
ez csak az emberi képzelet műve,
értelmet keresni mindig,
elrendezettséget az elhelyezkedésben,
amint gondolkodni kezdek rajta,
tévedek,
de hiszen a tévedéshez való jogom
én magam vagyok,
lecsapolt lép,
szabályozott folyó,
az összes megmászott hegycsúcs,
hazugság az ősi rend is,
az ember nélküli világ
csupán az emberi fantáziát izgatja,
egy korhadt fatörzs, folyami kavics,
a vágóhídi lovak nyerítése,
az éjszakánként ránk zuhanó
szurkosfekete égbolt,
minden tükör,
elviselhetetlen, hogy folyton
önmagunkat kell nézni.

